

יבמות טו

עניין: נהג בו ב' עישורין

בני יששכר חודש שבט מאמר ב'

על מלואה ב"ו, הנה ענין החדוש מהתחלת החדש ומוספת בכל יום הוא דמיון התורה, שהאדם מעצמו יוסיף בכל יום יותר שכל משקל, עד יוציא מכח אל הפעל מה שהוא בכח שכל נשמתו, ומלוי הלכנה הוא דמיון התורה שהאדם מתבונן עד אשר לא יצא לאויר העולם שכלמדין אותו כל התורה כלה (נדה ל:), עין שם במאמר הנ"ל ענין תורת חסד ותורה מפי הגבורה, עין מה שכתבתי לעיל (במאמר א') בענין מזל דלי שהוא מזלן של ישראל, והוא משעבד למים זו תורה, על פן הוא ראש השנה לאילנות (דברים כ"ט) כי האדם עין השדה, ומעתה תשכיל, באחד בשבט הוא בדברי בית שמאי שהם מסטרא דגבורות, ובט"ו בו הוא דברי בית הלל שהם מסטרא דחסד אהבה, על פן אמר בדברי בכ"ה, הן הרמיזות הללו.

ה' תשכ"ל ותתבונן במאמרי חרש סיון (מאמר א' סימן ו-ו) בענין (שבח לא.) ההוא גר שפא לשמאי (שהוא מסטרא דגבורה ויראה זח"ג רמה.) ואמר למדני כל התורה כלה על רגל אחת, דחפו באמת הבגן שבירי, (אצל שמאי שהיה מסטרא דגבורה ויראה היה בידו אמת הבגן, דהבנאי מתחלתו מציר כל הבגן פלו באחד במחשבתו וזה אינו דבר המתקיים, ואחר כך בונה על ידי צמצומים שונים באמת הבגן, היום כך ולמחר כך עד שנגמר הבגן וזהו דבר המתקיים, הבן), והלל קרבו ליהוא גר, כי הלל מסטרא דחסד אהבה (והר שם) הנה למדו ענין אהבה (שבת שם) דעלך סני וכו' הוא מצות (ויקרא י"ח) ואהבת לרעך כמוך וכו', עין שם במאמר הנ"ל ותבין, כי נלאיתי לכפל הדברים באריכות, והנה חרש הלכנה בחדשה נקדה, ומוספת במדרגה יום אחר יום עד שתעמד